

λευμένοι και οι ιδρωτές του Πατρός της Παρθένου.

Ο Νυκτοβάτης υἱός τὰ λαμβάνει ἀπὸ τὴν μυστικὴν ἐκβολὴν τῶν ἀρπαγῶν, καὶ τὰ ἐπιναφέρει εἰς τὴν ἐκπνευσθεῖσαν πηγὴν. Ὁ δίκαιος! Ὁ εὐαίσθητος!! Καί... διαπὶ οἱ λόγοι θοοὺ καὶ αὐτοὶ λύνονται εἰς παράστασιν φοβεροῦ... Ἄχ! Παρθενοσφαγα βεῖθρα!... Παρθενικὰ αἵματα!... Τῆς ἤρπασε τὸν λεπτότατον αἰθέρα τοῦ φυσικοῦ θησαυροῦ τῆς.

• Μὴ τὸ ἀκούεις ὡς ὄν νεκρικὸν κωδώνισμα.

• Τὸ ὅποιον σὲ ἐγκαλεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ εἰς τὸν Ἄδην.

Σακοπεῖρος.

Καὶ μολαταῦτα ἐπικαλούμεθα·

Οὐρανογεννῆς Θεὰ Ἐλπίς!

Μόνη Σὺ, ζωοδότρια Θεὰ, ὑπερτεροῦσα πάσης ἄλλης Θεότητος, συνέχεις εἰς τὰς χεῖράς Σου τὸ σύμπαν.

Εἰς Σὲ ἀσκαρδαμυκτοῦσιν οἱ λαοὶ, εἰς Σὲ οἱ Σοφοὶ Σωκράταις, εἰς Σὲ οἱ πολεμάρχαι Θεμιστοκλεῖς, εἰς Σὲ οἱ Ποιηταὶ Ὀμηροὶ, εἰς Σὲ οἱ Αἰρεσιάρχαι, εἰς Σὲ καὶ αὐτοὶ οἱ Θεοὶ ἐλπισαντές ποτε ἐκ Σου θριάμβους εἰς τοὺς πολέμους των.

Μαρμαρυγὴν ἀκτινὸς Σου ἂν στερήσης τὴν γῆν, ὡ Ἄζων τῶν λαῶν, αὐτὴ θέλει συντριφθῆ εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν ἀγνοίαν. Σὺ πλὴν ἐπιχέεις εἰς τὰ στήθη τῶν πλασμάτων ἀκατανόμαστον τι αἴσθημα, τὸ ὅποιον ἀγιάζει καὶ θεοποιεῖ τὰς ιδέας· ἀφαιρέσον τὴν ἐλπίδα ἀπὸ τοὺς θνητοὺς πάντας, καὶ ἀμέσως θανατικὸν ῥῆγος περικαλύπτει τὰς καρδίας ὄλων, ἀμέσως καυστικός λύβας καταφαλακρώνει τὴν ἀνηρωτάτην ὑπαρξίν. Ἐπιτυχῶς λοιπὸν οἱ πάλαι ἐλπιδολάτραι, ὡ πλανῆτα φωτεινότεατε, ἀνῆγειραν ναοὺς τῆς Ἐλπίδος, εὐελπιζόμενοι εἰς τὰς ὑπαρκτικὰς δυνάμεις Σου.

Πῶς δύναμαι τώρα ἐγὼ τὸσεν ἐλπιδολάτρης, ὅς τις τολμῶ νὰ συναρτήσω ὑπὸ τοὺς πόδας Σου τὸ σύμπαν, πῶς δύναμαι νὰ μὴ προσφέρω εἰς Σὲ, Ἰλαρυντικωτάτη Θεά! ἰλοκαυτώματα συντετριμμένης καρδίας; Πῶς νὰ μὴν ἀναρτησῶ ἀπείρους εἰκόνας τῶν θεσπεσιῶν Σου χαρίτων; Ἄν ἀρνηθῶ τὴν λατρείαν Σου, ἀπαρνοῦμαι τὴν ὑπαρξίν μου, ἂν ἀπαρνηθῶ τὴν ὑπαρξίν μου, ἢ λατρεία Σου ὅμως δοξολογεῖται ἀπὸ πᾶσαν τὴν εἰκουμένην.

Δέχθητι ὅθεν μικρὰν μυρσίαν, μικρὸν φόρον, ὡς καὶ εἰς τὰς φαντασίας παρίστασαι μυρσινοφόρος, ὡς οὐρανολαμπής, ἀνθοβόλος ὡς τις ἱερά ἐκφρασις τῆς φύσεως.

Ὁ Διδάσκαλος

X. A. Ζιάκας.

Ο

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια).

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τρέχει καὶ ὁ Βαλμιέρος νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Δολσίνον. Τὸν εὐρίσκει δ' ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του κλαίοντα, καὶ παραδεδομένον εἰς τὴν μεγίστην ἀπελπισίαν. Εὐθύς δ' ἄτε ὁ Δολσίνος τὸν εἶδε, — Τί ἤλθες, κύριε, τὸν εἶπε, νὰ χαρῆς ἀπὸ τὴν κατασχύνην μου, νὰ ἐπισκικτήσης εἰς τὴν συμφορὰν μου... Καλὰ λοιπὸν ἐξεδικήθης...

— Πόσον ὀλίγον μὲ γνωρίζεις, εἶπεν ὁ Βαλμιέρος μετὰ συμπαθείας· γνωρίζω, κύριε, πόσον πικρῶς ἐφέρθης εἰς τὰς ἰδικὰς μου δυστυχίας, ὅτι ἦσο ὁ θερμότερος τῶν ἐχθρῶν μου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τῶν καταδικωτῶν μου· ἂν οἱ λοιποὶ ἤκουον τοὺς λόγους σου, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἦμαι τώρα ἀποδιωγμένος ἀπὸ τὴν Αὐρηλίαν ὡς ὁ μέγιστος ἐγκληματίας.

— Κύριε, κύριε, εἶπεν ὁ Δολσίνος, πλήρης κατασχύνης!...

— Δὲν ἐμπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῆς, εἶπεν ὁ Βαλμιέρος· δὲν εἶναι ὅμως τώρα ὁ καιρὸς νὰ σὲ κάμνω τὰ παράπονά μου· ἄλλη αἰτία μὲ φέρει εἰδῶ. Ἐρχομαι νὰ σὲ παρηγορήσω, νὰ σὲ ἐνθαρρύνω νὰ μὴ ὑποκύψης εἰς τὸ ἀπαίσιον συμβεβηκὸς τὸ ὅποιον σὲ ἠκολούθησεν. Ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριόν σου λέγουσι ὅτι δὲν εἶσαι διόλου ἐπιλήψιμος, καὶ ὅτι ἐφέρθης πάντοτε κατ' ἄπασαν τὴν ἀπαιτουμένην τιμιότητα. Χαίρου λοιπὸν τοὺς καρπούς τῆς ὑπολήψεώς σου. Ἄδικον τῶνόντι νὰ συγχέηται ὁ θεὸς μὲ τὸν ἀνεψιὸν, καὶ ἐγὼ πρῶτος δὲν θέλω παύσει νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ προσφέρω πᾶν τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν πάσχουσαν τιμιότητα. Μεγαλητέρα κατ' ἀληθειαν δυστυχία δὲν ὑπάρχει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὅποιαν δοκιμάζεις τώρα, καὶ τὸ αἰσθάνομαι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος κάλλιστα. Πλὴν, κύριε, λίθε καὶ σὺ τὴν σταθερότητά μου· ἢ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σου ἅς σὲ ἐνθαρρύνῃ. Δὲν ἐξεπλήρωσες μέχρι τοῦδε τὰ χρέη σου κατὰ τὸ δέον.;

— Οἴμοι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Δολσίνος κλαίων, τεσσαράκοντα ἔτη εἶμαι εἰς τὸ ἐμπόριον, καὶ κάνεις, κάνεις δὲν ἤγειρε τὸ ἐλάχιστον κατ' ἐμοῦ παράπονον.... Τώρα ποῦ νὰ ὑπάγω; ποῦ νὰ κρυφθῶ;

— Νὰ κρυφθῆς; μόνον τὸ ἐγκλημα ζητεῖ τὸ σκότος. Ἄν ἤμην εἰς τὸν τόπον σου, ἤθελα ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον μου, χωρὶς νὰ ἀφήσω διόλου τὴν Αὐρηλίαν. Θέλεις ἰδεῖν ὅτι ἡ ἀνόητος πρόληψις θέλει ἀπαυδῆσαι τέλος πάντων, ἢ θέλει κἂν μαλαχθῆ... Καὶ ἔπειτα πάλιν ὁ ἀνεψιὸς δὲν εἶναι καὶ πατήρ, ἐπρόσθεσεν ὁ Βαλμιέρος στενάζων βαθέως!

Ὁ Δουλοῖνος δὲν ἐξείρει πῶς νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἐγνωμοσύνην του εἰς τὸν νέον ὃ ὁποῖος ἐπέθεσε τὸ βάλσαμον τῆς παρηγορίας εἰς τὴν πληγὴν του. Πίπτει εἰς τοὺς πόδας του μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του, καὶ ἡ οἰκογένεια αὕτη θεωρεῖ τὸν Βαλμιέρον ὡς ἄγγελον σταλέντα ἐξ οὐρανοῦ πρὸς ἀνακούφισιν των...

Δὲν ἔμεινε δ' ἔως αὐτοῦ μόνον ὁ Βαλμιέρος. Πολυλάκις ὠδήγει τὸν Δουλοῖνον εἰς τοὺς καλυτέρους οἴκους τῆς Αὐρηλίας καὶ τοὺς ὑπεχρέονε νὰ μὴν ἀποσύρωσι τὴν εἰσιν των ἀπὸ τὸν ἄξιον οἴκτου ἔμπορον τοῦτον ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔκαμνε δι' ἄλλον ὃ, τι βεβαίως ἤθελε φυλαχθῆναι νὰ κάμῃ διὰ τὸν ἐαυτὸν του. Ἐἶχε δ' ἀποκτήσει ὑπεροχὴν τινα ἰσχυρότερην τοῦ ἀποκρύφου φθόνου τὸν ὁπεῖον εἶχε πρὸς αὐτὸν ἡ κοινωρία· ἔδιδε νόμους, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ τυφλὸν τοῦτο πλῆθος, τὸ ὁποῖον ὡς παίγιον τῆς ἀδυναμίας του δὲν ἔχει ἴδιον καὶ βέβαιον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ μηδαιμὴ τῶν ὀντι ψυχὴ δέχεται πάντοτε μετὰ προθυμίας τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας θελήσῃ τις νὰ ῥίψῃ εἰς αὐτήν. Ὁ Βαλμιέρος ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπέσπα τὸ σέβας, τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου. Πόσον μεγάλην τῶν ἰσχυρῶν ἔχει ἡ ἀρετὴ, καὶ πόσον γνωρίζει νὰ δεσπόζῃ τοὺς ἄλλους καὶ μ' ὅλα τὰ προσκόμματα τὰ ὁποῖα ἀντιθέτουσι κατ' αὐτῆς!

Ἡ μήτηρ τοῦ Βαλμιέρου ἠσθάνετο ἀνέκφραστον τινα συγκίνησιν διὰ τὴν φιλοστοργίαν καὶ τὰς φροντίδας τοῦ υἱοῦ τῆς· οὕτε μίαν δὲ στιγμὴν δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν χάσῃ ἀπὸ τὰ βλέμματά της. Ἄλλ' ὁ νέος πρό τινων ἡμερῶν ἐδείκνυε ταραχὴν τινα· ἡ μήτηρ του ἐπίσης τεταραγμένη, τὴν ἠρώτησε τί ἔχει. — Γνωρίζεις, μητέρα μου, πόσον σὲ ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Βαλμιέρος· δὲν ἀμφιβάλλεις ὅτι ἄλλο ποθεινότερον ἀπὸ σε καὶ τιμαλφίστερον πρᾶγμα δὲν ἔχω εἰς τὸν Κόσμον. Πρέπει ὅμως νὰ ἐκδικήσω καὶ σὲ, καὶ τὸν ἐαυτὸν μου ἀπὸ τὴν συμφορὰν ἧτις μᾶς ἐπιβαρύνει καὶ τοὺς δύο. ἔχω χρέος νὰ ἀποπλύνω τὴν κληίδα τοῦ πατρός μου· εἶναι κηλὶς ἧτις ἐπίκειται καὶ εἰς ἐμέ. Ὅλοι τὸν θεωροῦν ὡς τὸν μέγιστον ἐγκληματίαν, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν ἐπρεπεν... Ἄ! Θεέ μου! Ὅλον μου τὸ αἷμα παγώνει εἰς τὰς φλέβας μου! Πλὴν ὄχι! Τὸ ἐπαναλέγω! Ποτὲ δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ πατήρ μου νὰ ἦναι ἔνοχος! Ὁ κόσμος ὅμως τὸν θεωρεῖ ὡς τοιοῦτον· εἰς μάτην ἀντιτάσσω τὴν σταθερότητα τῆς ψυχῆς μου, οἱ τυφλοὶ, οἱ ἀχάριστοι ἐπιμένουσι πάντοτε εἰς τὴν γνώμην των. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποκτήσω λαμπρὰν τινα φήμην, εἰ δυνατὸν, καὶ θέλω ἐπιτύχει τίτε νὰ τοὺς νικήσω, ἢ νὰ τοὺς μαλαξῶ κἄν. Αὐτὰ δὲ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μὲ χρειάζονται διὰ νὰ καταδάμασσω τὴν ἀνθρωπίνην κακίαν πρέπει νὰ τὰ ζητήσω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου. Τρέχω λοιπὸν νὰ ἐξυκολούθῃσω τὸ στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθον μὲ ἄριστον οἰωνόν. Ὁ πόλεμος εἶναι εἰς τὴν Ἰταλίαν· οἱ κάτοι-

κοὶ τῆς Βελετίας ἤρχισαν πάλιν ν' ἀναλαμβάνουσιν. Ὁ Βαλμιέρος λοιπὸν πρέπει μὲ λαμπρὰς ἀνδραγαθίας νὰ λάβῃ τὸ ὄνομά του καὶ νὰ γνωρισθῆ ὡς κόρης Ῥεμμυβίλλιος! Ὁ Βασιλεὺς μὲ τιμᾶ μὲ τὴν εὐνοίαν του, πλὴν χρεωστῶ καὶ ἐγὼ νὰ γίνω ἄξιος αὐτῆς. Μητέρα μου! βλέπω ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὲ ἀφήσω. Νὰ μείνης πάντοτε εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, ἧτις ὑπῆρξε τὸ θέατρον τῶν δεινῶν καὶ τῶν συμφορῶν μας· νὰ βλέπῃς συχνὰ τὴν Ἐλεονώραν, καὶ νὰ τὴν θεωρῆς ὡς κόρην σου. Ἐνῶ ἡ κυρία Λωρμεσῶ μὲ ἐγκατέλειψεν εἰς τὰς δυστυχίας μου, αὕτη μὲ ἐστάθη ὁ ἄγγελός μου. Παρηγοροῦμαι, μητέρα μου, ὅτι σὲ σφίνω εἰς θέσιν ἧτις σὲ προφυλάττει ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα... Ἄν αὐτὸ τὸ κακόν μου δαιμόνιον τὸ ὁποῖον μὲ κατατρέχει τόσον σκληρὰ μὲ στερήσῃ τὴν ζωὴν, — μὴ κλαίῃς μητέρα μου, — σὲ μένει ἡ Ἐλεονώρα! Οἴμοι! Ἄν δὲν ἀπῆλαυα τὴν ἡδονὴν τοῦ ὅτι σὲ ἐξανηπύρα, ποία ἦτον ἡ τύχη μου; Κατ' ἀλήθειαν, τώρα παιδεύομαι... πλὴν δὲν ἔμπορῶ νὰ τελειώσω· σέβομαι τὴν μνήμην τοῦ πατρός μου. Μεγαλοδύναμε Θεέ! Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ εἰμορμένη μου; Ἄ! τί ἔκαμα καὶ πάσχω τόσα δεινά!

Ὁ νέος ἀφίνει τὴν μητέρα του κλαίουσαν πικρῶς. ἔχουσε δὲ καὶ αὐτὸς πολλὰ δάκρυα. — Ἡ ἀληθὴς γενναϊότης δὲν ταπεινοῦται ἀπὸ τὰ δειγμάτων ταῦτα τῆς εὐαισθησίας. — Τὴν συνιστᾷ δὲ εἰς τὴν μεγαλόφρονα Ἐλεονώραν, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν ἔχουσε καὶ αὐτὴ δάκρυα· ἀλλ' ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τῆς τὰς πρώτας ταύτας συγκινήσεις τῆς τρυφερότητος τῆς παρήτησε πάραυτα· ἐπήνεσε δὲ τὸν σκοπὸν τοῦ Βαλμιέρου, καὶ διεμοιράσθη, οὕτως εἰπεῖν, μὲ αὐτὸν τὴν λάμπην καὶ τὰς τιμὰς αἰτινες τὸν ἐπρόσμενον.

Γάστῳ Δεφουᾶ, περίφημος εἰς ἡλικίαν εἰκοσι δύο ἐτῶν, ἀπέκτησεν ἤδη ἀθάνατον δόξαν εἰς τὰς χώρας ταύτας τὰς ὁποίας δικαίως δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ γῆν τῶν ἡρώων· ἐφαίνετο δ' ὅτι ἡ ἐν Ἰταλίᾳ διατριβὴ του ἀνέφλεγει ἔτι μᾶλλον τὴν γενναϊότητα τοῦ νέου τούτου, διότι πάντοτε ἀνεπόλει εἰς τὸν νοῦν του ὅτι οἱ τόποι οὗτοι ἦσαν τὰ πεδία ὅπου οἱ περίφημοι ἐνεῖνοι Ῥωμαῖοὶ ἀνύψωσαν τοὺς θριάμβους των. Ὁ Λουδοβίκος ΙΒ', εἶχε φροντίσει μεγάλως διὰ τὴν ἀνατροφὴν του, καὶ τὸν ἠγάπα ὡς ἴδιόν του υἱόν (α') χωρὶς ὑπερβολὴν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ κοιτίς τοῦ Γάστῳ ἦτον ἡ στρατιωτικὴ σκηνή, καὶ τὰ συνῆθη παιγνιδία τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του, αἱ μάχαι. Καθ' ὅλα ἐφαίνετο τέλειος Γάλλος Ἰππότης. Μὲ μεγαλοπρεπὲς πεπρωκισμένους ἀνάστημα, μὲ πρόσωπον εὐειδὲς, καὶ μὲ χρίστας φυσικὰς καὶ ἐπικτήτους, ἦτο συγχρόνως τὸ εἶ-

(α) Ὁ Γάστῳ οὗτος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Δεφουᾶ, γαμβροῦ τοῦ Βασιλέως. Ὁ Λουδοβίκος τὸν ἠγάπα τῶν ὀντι μετὰ ἀπαρადειγματίστου φιλοστοργίας. Συχνάκις δ' ἀπατιεύόμενος ἔλεγεν. “Ὁ Γάστῳ εἶναι ἔργον μου, ἐγὼ τὸν ἀνέθρεψα, καὶ ἐγὼ τὸν ἐνέπνευσα ἕλας τὰς ἀρετὰς διὰ τὰς ὁποίας τὸν θαυμάζει ὁ κόσμος.”